

[Poul Schlüter.]

min gruppe ved en række lejligheder ganske klart vist, hvor man skulle tage fat for at komme væk fra denne fare. Vi har igennem en række afstemninger klart vist, at vi havde mod til at stemme imod den linje, at der deles ud til alt og alle.

Jeg er enig med hr. Orla Møller i betragtningen om, at de nordatlantiske stemmer tælles med her i folketinget som alle andre, sådan har det udviklet sig. Men så må vi også tage den naturlige konsekvens deraf. Hvis de grønlandske stemmer deltager i den almindelige partipolitiske opdeling her i folketingssalen, så må tidspunktet være inde, hvor vi gennemfører en valglov for Grønland efter de samme principper, som vi ellers kender, og som vi f. eks. for længst har indført også på Færøerne.

Hr. Morten Lange og også økonomiministeren havde et par, ganske vist overfladiske betragtninger til de 6 punkter om en positiv politik, jeg stillede op i slutningen af min tale. Hr. Morten Lange sagde, at disse 6 punkter ville slet ikke føre til, at vi fik større industriinvesteringer. Nu påviste jeg for det første — og det er det vigtigste — at det er rystende, at vi har haft et fald i industriinvesteringerne i år, og denne gang vil jeg dog gerne have sagt til hr. Morten Lange, at det er da et mærkeligt synspunkt, han anfører, at når investeringerne har været så små, er det, fordi erhvervslivet ikke vil investere. Jeg tror, at det for det første hænger sammen med importafgiften og for det andet med den sene dato for folkeafstemningen om EF. Men de 6 punkter, jeg har ridset op, vil være af betydning for større investeringer.

Nu skal jeg nøjes med at gentage de 4 denne gang, fordi jeg mener, det er dem, som det vil være sværest for hr. Morten Lange at lade som om han ikke forstår. Reducerede statsudgifter uden samtidig skattelettelse. Det er da oplagt, at det vil skabe basis for større investeringer. Det vil skabe forudsætning for, at vi kan lempe pengepolitikken, der stadig trækker et stort læs. Det vil betyde et nyt initiativ og nye muligheder, ikke mindst for, at unge i erhvervslivet kan nyetablere sig, fordi de kan skaffe lån. Og vi kunne jo have været på vej til at skabe disse forudsætninger for lempeligere låneforhold, hvis hr. Morten

Langes gruppe ikke havde spændt ben for ham selv i marts måned. Vi kunne allerede dengang have taget fat på de reduktioner i de offentlige udgifter, som er forudsætningen for, at pengepolitikken kan lempes.

Men så nævnte jeg som et andet punkt, at vi skulle styrke opsparingen, og det er da oplagt, at det vil give bedre forudsætninger for større investeringer i erhvervslivet. Jeg nævnte som det tredje forbedrede afskrivningsmuligheder, bl. a. at vi går over til at tillade afskrivning efter nyværdiprincippet. Det er helt ligetil, at det vil være en inspiration til større investeringer. Og endelig nævnte jeg — og det er det fjerde punkt, jeg nu gentager — fast kontakt mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter, så der kan føres reallønspolitik, hvor vi søger at nå frem til, at pengelønsstigningerne holdes inden for en samfundsøkonomisk forsvarlig ramme.

Så vil jeg vende mig til økonomi- og budgetministerens betragtninger. Først vil jeg, for det skylder man sandelig, anerkende hans retoriske veloplagthed. Han er jo en ækvilibrist i ordenes verden, ikke så meget i tallenes, dér er det heller ikke så let, dem kan man ikke så let sminke, og jeg lagde mærke til, at økonomiministeren ikke imødegik den opstilling, jeg foretog her fra talerstolen af, at de budgetter, han gav os i maj måned, var ringere i sparemæssig henseende end dem, han selv syntes var uacceptable i februar måned. Se, det er det afgørende. Jeg er altså ked af, at jeg ikke kan komplimentere ministeren for hans handlekraft lige så hjerteligt, som jeg kan komplimentere ham for hans oratoriske talent.

Økonomiministeren var meget glad, og det var også statsministeren i sit indlæg, for den bedring, man kan konstatere i handelsbalanceudviklingen. Nu vil jeg selvfølgelig nødig tage en af regeringens få glæder væk, men man skal være sig for at sluge den forbedring råt. Der er en lang række grunde især til eksportstigningen, når vi sammenligner januar kvartal 1972 med januar kvartal 1971, og det er letsindigt ikke at prøve at få fat i grundene. Nu kan regeringen ikke styre alt. Den kan ikke påvirke den udenlandske konjunkturudvikling, og den er altid af afgørende betydning for Danmark, uanset om det går godt eller skidt. Det var den under den borgerlige regering, og det er